

LIBRISWe know
books

DAVID ALMOND a scris *Băiatul care a înotat cu piranha*, *Povestea lui Angelino Brown*, *Războiul s-a sfârșit* și multe alte romane, povești, cărți ilustrate și piese de teatru. Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi. Printre cele mai importante premii pe care le-a câștigat se numără Medalia Carnegie, Premiul Whitbread (obținut de două ori), Premiul Michael L. Printz, Le Prix Sorcières, Premiul Guardian Children's Fiction și Nonino International Prize. În 2010, primește Premiul Hans Christian Andersen, cea mai apreciată distincție pentru scriitorii de literatură pentru copii. În 2022 i se acordă și Ordinul Imperiului Britanic pentru literatură.

Textele lui inovatoare și inventive sunt pe gustul cititorilor de toate vârstele și sunt apreciate de critici. David Almond a fost profesor de scriere creativă la Bath Spa University și locuiește în Newcastle. Este convins că fiecare poveste – scrisă ori citită, pusă în scenă, cântată sau dansată – e un act de optimism, un gest de rezistență împotriva forțelor distructive.

MARTA ALTÉS adoră să spună povești fie prin textele sale, fie prin ilustrații. A studiat designul grafic în Barcelona și a făcut un masterat în ilustrația de carte pentru copii la Cambridge School of Art, unde a și ocupat postul de lector. De când s-a mutat în Londra și lucrează ca ilustratoare, a câștigat Read It Again! Award și Nottingham Children's Book Prize, iar cărțile sale au fost traduse în peste 30 de limbi.

DAVID ALMOND

Băiatul nou-nouț

Ilustrații de Marta Altés

Traducere din engleză de Maura Cotfas

arthur

1

Inițial ni se pare că e un copil ca oricare altul. Ce altceva să credem? Apare luni dimineața, în ultima săptămână de școală înainte de vacanța de primăvară, în toiul careului, iar doamna Hoolihan nu zice absolut nimic. E limpede că o ține ceva ca pe ace. Poartă un costum verde din tweed, pantofi negri de lac cu tocuri, și are părul vopsit și ondulat. Își tot aruncă privirea la ușa din spatele sălii, de parcă așteaptă să intre cineva dintr-un moment într-altul.

Ne spune iar aceleași chestii despre cât de oribil e să fii agresiv cu alți copii.

— Nu-i așa că am dreptate? ne întreabă.

Bineînțeles că noi o aprobăm.

— Daa, doamna Hoolihan! Daa, doamna Hoolihan!

Ce altceva să zicem?

Eu stau lângă Maxie Carr, ca de obicei, și ne prostim iar mormăind întruna, de parcă suntem animale sau nu mai știm să vorbim.

— I AA OO A E! behăim noi.

Maxie își trage umerii în jos și-și lasă brațele să-i atârne, de zici că e maimuță.

— Da, copiii, continuă doamna Hoolihan. Trebuie să fim buni unii cu alții, mai ales cu cei mai puțin norocoși sau care au trecut prin perioade dificile. Am sau nu dreptate, copiii?

— Daa, doamna Hoolihan.

— I AA OO A E!

Se uită iar la ușă, dar nimic. Clipește, se încruntă, zâmbeste forțat și-și ridică degetul în aer cu ochii la domnul McKenna, care începe imediat să cânte la pian. Domnișoara Imani e și ea prezentă, împreună cu mica ei orchestră, ai cărei membri scârțâie întruna arcușurile de viori, șuieră din flaute și bat tobele cu sârg.

Doamna Hoolihan își întinde brațele larg.

— Eliberați-vă vocile, copiii! Cântați, cântați din toată inima! ne îndeamnă ea.

Își ridică privirea spre tavan și continuă:

— Lăsați-vă vocile să ajungă la ceruri!

Atunci noi ne punem pe cântat, același imn din fiecare luni dimineța:

Tot ce-i frumos și strălucește,

Mică sau mare, orice vietate,

Tot ce e înțelept și te uimește –

Domnul Dumnezeu le-a făcut pe toate.

Cei mici din primele rânduri cântă frumos, ca de obicei, cu vocile lor cristaline. Eu și Maxie facem iarăși figura cu ținutul respirației după fiecare cuvânt și horcăm ca niște fantome răgușite:

— O AA EI U I U. U OR O AI EM OR.

Câțiva colegi din apropiere se pun pe chicotit. Învățătorul nostru, domnul Sage, ne seceră cu privirea din capătul rândului.

Doamna Hoolihan ne dirijează mai departe, unduindu-și brațele grațios. Deodată, ușa din spate se deschide. Ea tresare și îi întâmpină cu brațele deschise pe femeia și băiatul ce tocmai au intrat. Ne face semn cu mâinile să nu ne oprim – nici noi, nici cei din orchestră. Apoi le face cu mâinile nou-veniților și arată spre băncile de gimnastică, parcă transmițându-le că se pot așeza acolo. Cei doi se conformează. Doamna Hoolihan își leagă apoi brațele și către ei, invitându-i parcă să se alăture cântării, dar ei nu fac asta. Rămân pe bancă cu gurile închise. Ne cercează atent cu privirea, fără să se clinească.

Ajungem în sfârșit și la ultimul vers, cel cu „Domnul le-a dat suflare”. Eu și Maxie continuăm să grohăim ca niște porci tembeli pe cale să-și dea duhul. Domnul McKenna mai cântă două-trei acorduri și încheie furtunos apăsând cu toate degetele pe clape. Violoniștii, flautiștii și toboșarii se opresc și ei.

Doamna Hoolihan bate din palme mulțumită și ne spune că „vai, ce frumos ați cântat, copii!”

— Într-adevăr, zice ea însuflețită, strălucind de bucurie. Domnul Dumnezeu chiar le-a dat suflare tuturor!

Se apleacă și îi șoptește ceva la ureche femeii de pe bancă, iar ea îi zâmbește binevoitor. Mai șușotesc preț de câteva minute, după care doamna Hoolihan se duce și dă mâna cu băiatul și îl aduce în față, ca să ne vadă și să-l vedem mai bine.

— El este noul vostru coleg, ne spune cu un zâmbet larg pe față.

Pare că asta aștepta să ne anunțe.

Îl cercetăm toți cu interes. Este extrem de palid, foarte dichisit și mai mic de statură decât mine. Poartă pantaloni bleumarin, cămașă bleu și pantofi negri, lustruiți. Are părul blond și scurt, pieptănat regulamentar.

— Îl cheamă George, ne anunță doamna Hoolihan. Vă rog să-l salutați pe George, copii.

— Salut, George! zic toți în cor.

— I O OR, mormăim eu și Maxie.

George nu zice nimic. Nu pare agitat, dar nici nu zâmbește.

— Bine-ai venit la Academia de Studii Primare Darwin Avenue, George! îi urează doamna Hoolihan.

El se uită lung la ea, apoi la noi.

— George ar fi trebuit să vină de-acum o săptămână, ne explică ea, zâmbindu-i cu ochi mari. Se pare însă că nu erai încă pregătit, nu-i așa, George? Dar acum iată-te, ne vei încânta cu prezența ta în ultima săptămână de școală!

George nu zice nimic.

Ea se apleacă și îl fixează cu privirea.

— E superb, nu-i așa, copii?

— Daa, doamna! se aud unele voci.

— I AA! pufnim iar eu și Maxie.

— Excelent! Bun, copii... Trebuie să știți că George nu va sta foarte mult la noi, așa că primiți-l cum se cuvine. Să-i explicați cum merg treburile, ce e de știut, tot ce trebuie. Mă pot baza pe voi?

— Daa, doamna!

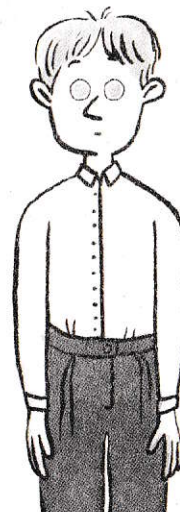
— II AA!

Doamna Hoolihan ne privește satisfăcută.

— Perfect! Să ne asigurăm că-și va aduce mereu aminte de timpul petrecut aici! O să meargă la clasa domnului Sage.

Eu și Maxie ne dăm coate. Adică la noi în clasă.

— Bine, copii frumoși și deștepți, și dascăli minunați și înțelepți! Acum mergeți toți la clasele voastre.

2

În drum spre clasă trecem pe lângă biroul doamnei Hoolihan, care discută înăuntru cu nou-veniții. Femeia e îmbrăcată într-un costum crem și-și ține geanta de piele deschisă, în timp ce doamna Hoolihan îi cercetează conținutul cu atenție. George stă lângă ele impasibil, privind spre coridor prin ușa deschisă. Maxie îi face semn că totul va fi OK, dar George nu reacționează. Nu i se citește nimic pe față.

— Hai c-o să fie distractiv, zice Maxie.

— Aa, Daniel! mă strigă doamna Hoolihan.

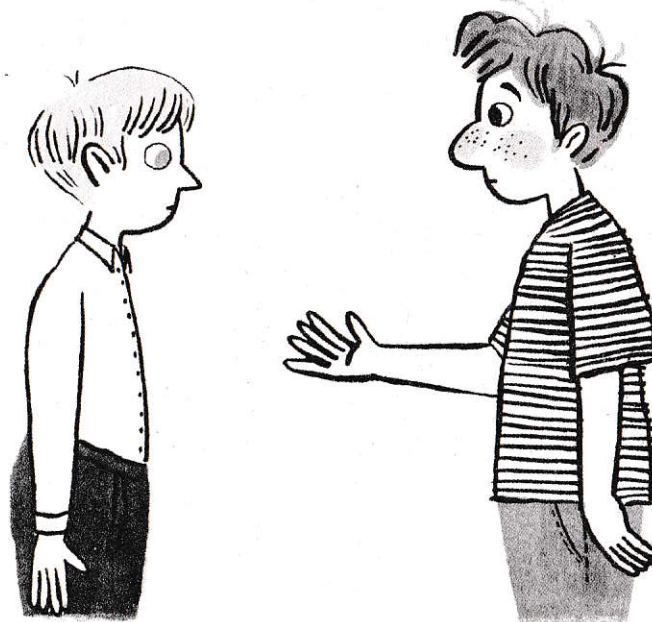
Mă opresc și mă duc la ușă.

— M-ați strigat, doamna Hoolihan?

Îmi face semn să intru, așa că trec pragul.

— Dânsa e domnișoara Crystal, îmi spune.

O salut. Femeia îmi zâmbește amabil și-mi spune că e bucuroasă de cunoștință.

— Iar el, continuă doamna Hoolihan, e George.

— Salut! îi spun, întinzându-i mâna regulamentar, cum îi place doamnei Hoolihan.

George o privește absent.

— Dă mâna cu Daniel, îl îndeamnă domnișoara Crystal.

George întinde mâna și ne salutăm prietenește. Are mâna rece și mă fixează cu ochii lui albastru-deschis.

— Răspunde la salut, George, îi zice domnișoara Crystal, însă el nu scoate un cuvânt.

Femeia îmi zâmbește și îi șoptește ceva la ureche.